

a dovolací rekurentka povolením dražby, pokud se týče přihláškou pro úroky od 1. ledna 1925 případně od 21. května 1927 pořadí zájemným popsáním nemovitostí nabyté pro hlavní pohledávky nenabyla. Podle toho, co bylo uvedeno, bylo z nejvyššího podání v pořadí hlavních pohledávek přikázati kromě tříletých úroků, tedy úroků od 15. prosince 1929 (§ 216 druhý odstavec ex. ř.) také úroky od 1. dubna 1929 do 15. prosince 1929, kdežto další starší úroky nižší soudy v pořadí hlavních pohledávek, pokud se týče vůbec nepřikázaly dovolací rekurentce právem.

Čís. 12807.

Na základě usnesení opatrovnického soudu podle § 142 obč. zák., vydaného podle dohody manželů, jímž bylo manželé uloženo, by vydal své manželce nezletilého syna a platil »t é ž« na jeho výživu a výchovu výživné, nemůže vésti exekuci k vydobytí výživného nyní již zletilý syn, nejednala-li matka, sjednávajíc dohodu, jako opatrovnice tehdy nezletilého syna, nýbrž vlastním jménem.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R II 326/33.)

Podle dohody manželů při dobrovolném jich rozvodu vydal opatrovnický soud usnesení, jímž uložil manželé Bedřichu S-ovi, by vydal své manželce Marii S-ové nezletilého syna Bedřicha S-a a platil jí na jeho výživu a výchovu 300 Kč měsíčně. Po smrti Marie S-ové navrhl Bedřich S. mladší, již zletilosti nabyvší, povolení exekuce proti Bedřichu S-ovi staršímu k vydobytí vyživovacích příspěvků. **S o u d p r v é s t o l i c e** exekuční návrh zamítl, **r e k u r s n í s o u d** exekuci povolil. **D ů v o d y:** Návrh byl prvním soudem zamítnut z důvodu, že žadatelé z exekučního titulu žádný nárok nevznikli, nýbrž, že nárok příslušel jeho matce. Názor ten není však správný, ježto vyživovací nárok příslušel žadateli a měly vyživovací splátky býti konány do rukou matky. Dosažením zletilosti nepozbyl exekuční titul účinnosti a trvá vyživovací povinnost otce i nadále a není pochyby o tom, že po dosažení zletilosti může žadatel sám požadovati zaplacení výživného, což platí i pro dobu po úmrtí matky a než se stal žadatel zletilým.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že v tomto případě byl oprávněnou osobou z exekučního titulu (§ 7 ex. ř.) návrhovatel Bedřich S. ml. Exekučním titulem je tu usnesení okresního soudu ze dne 10. prosince 1921, jež jest sice opatřením podle § 142 obč. zák. a tudíž exekučním titulem podle § 1 čís. 6 ex. ř., avšak nutno zkoumati, zda návrhovatel Bedřich S. ml. je z exekučního titulu toho o p r á v n ě n o u osobou podle § 7 ex. ř. Zmíněným usnesením nezměnilo se v podstatě nic na dohodě manželů Bedřicha S-a a Marie S-ové ze dne

20. prosince 1920, učiněné při dobrovolném rozvodu manželství, neboť jím vyřkl opatrovnický soud jen, že Bedřich S. je povinen vydati své manželce Marii S-ové nezletilého Bedřicha S-a a »platiti též e na jeho výživu a výchovu 300 Kč měsíčně«, jak se již předem o tom rodiče dohodli pro případ, že by se otec Bedřich S. vystěhoval z tehdejšího svého bytu, což se také stalo. Opatrovnický soud v usnesení tehdy výslovně zdůraznil, že nastal případ v ujednání rodičů již předvídaný. Dohoda ze dne 20. prosince 1920 byla uzavřena mezi manžely, a již v dohodě se stalo ujednání mezi nimi, že, nastane-li případ svrchu zmíněný, přijde i nezl. Bedřich S. do výživy a výchovy matky, a otec Bedřich S. se zavázal platiti i na tohoto chlapce 300 Kč měsíčně. Je zřejmé, že se Bedřich S. ml. nestal ani z dohody ze dne 20. prosince 1920 ani z usnesení ze dne 10. prosince 1921 v příčině výživného osobou oprávněnou podle § 7 ex. ř., nýbrž že osobou tou byla jen jeho matka Marie S-ová jako spolusmluvnice Bedřicha S-a, která však zatím již zemřela. Ze spisů není viděti, že matka byla ustanovena opatrovníci nezletilého syna pro tuto věc a že jednala jeho jménem. První soud posoudil tudíž v podstatě věc správně, zamítнув návrh na povolení exekuce.

Čís. 12808.

Ujednání mezi věřitelovým zmocněncem a třetí osobou, podle něhož věřitelův zmocněnec vydraží zabavené předměty tak, aby věřitel byl kryt, a třetí osoba měla pak převzít od věřitelova zmocněnce vydražené předměty za cenu, za kterou je tento vydraží, nepřiči se ustanovení dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, Rv II 600/33.)

Žalobce Leopold K. podal prostřednictvím žalovaného jako svého právního zástupce návrh na povolení exekuce k vydobytí pohledávky 5000 Kč s 5% úroky ode dne 22. dubna 1929 a útrat předcházejících 407 Kč zabavením a prodejem movitých věcí dlužníka Jana M-a. Exekuce byla podle návrhu povolena usnesením okresního soudu ze dne 13. června 1930, útraty návrhu určeny byly na 109 Kč a téhož dne byly pro vymáhanou pohledávku zabaveny jednak předměty pod pol. č. 1 a 2 zájemního zápisu, již pro vymáhajícího věřitele Eduarda H-a pro pohledávku 226 Kč 40 h s přísl. zabavené, jednak další předměty sepsané a popsané pod pol. čís. 3—41. Všechny zabavené předměty byly odhadnuty na 3346 Kč 10 h, nejnižší podání činilo 1130 Kč a při veřejné dražbě dne 26. srpna 1930, k níž se dostavil jediný koupěchtivý Jan R., vydražil tento zabavené předměty za 1149 Kč. Výtěžek dražby byl rozvrhovým usnesením ze dne 10. listopadu 1930 rozdělen tak, že výtěžek 210 Kč za předměty pol. 1 a 2 ve výši 210 Kč po srážce nákladů 12 Kč 40 h, tedy 197 Kč 60 h byl přikázán vymáhajícímu věřiteli Eduardu H-ovi na jeho pohledávku s příslušenstvím 469 Kč 95 h, takže byla zapravena jen část příslušenství, kdežto výtěžek za předměty pol.